

ЗОРАН БЕРИЋ

АЗБУЧНЕ МОЛИТВЕ

АЈ

Ај, ај, ај... *ај* свесловенски суфикс из *прасловенског* доба: -ај
Био је знак да смо живи, без обзира на све невоље, *ај*
уздисај
Веза је *наца* са *с*творењем од кога смо одвојени рођењем, а
*ај*орођај
Где *од* да се десио, за све време нас је обележио, одредио
*нац*положај,
Даајум *вице* није само даајум, имендан, рођендан, *већ* и
дођађај,
Бам (од мађ. *gyám*, „*ај*ора“), „као дебела даска одозго
*ај*реко дна,
Е да се дно не би *ај*реломило” (Вук), да не буде какав белај.
Жвочно или *жв*очно (*podicis fissura*) велика *руја* је знај,
Зар ћемо једном *з*лојесу *з*ледааји у сваки *з*алођај?
И кад немац одговор *ај*осежнец за којулаајивним *в*езником и,
Јер он је, *ај*овремено, у служби *ај*раајивне заменице
ја, је,
Која је у одређеном виду *ај*ридева – у *ај*раајиву и
*ај*ерлаајиву:
Леп и лепши, најлепши, *јер* се и, *ја*, је *ај*ојило са *ај*ридевом,
а не са
Љепотом (именицом). У *ај*аају је енклиза, која ће у даајиву
Малаксааји, али *језичка* свесц *ај*о *ај*репознааји као
*ај*деноминал. **Не**,
Није *ај*о *ај*оја *ај*ленкосц. **Немам** намеру да *не*зирам *ај*држај,
*ни*аји да

Њерчим, импф. „**исовајџи**, **викајџи**, **мрмљајџи**”. Зацело се ради о **Ономајџијеји**, јер ово негде значи: „**кркјџијџи**”, као **џрах** у лонцу,
Па и „**режајџи**”, као **јас**. Са **Редујликацијом њуџорити** – значи и **јлакајџи** (**Бока**),
Сјењајџи у сну (**Црна Гора**). Овамо можда и **њурити**:
Тако бијџи љујџи, да не **желиџи** да **џовориџи**.
Ћујџајџи, дакле, с **разлоџом** или без **њеџа**,
Умесџо да **јризнаџи** своју
Фалинку – да си **џоџо**, м (**Србија**):
Хуморисџичка ономајџијеја образована као **хиџокорисџик**.
„Церебрална жена не броји ни јодвиџе ни јријумџе”
(**Дучић**).
Чисџунаџ си или **доџмајџичар**. **Почеџљај** се, **врајџи чеџаљ** у
Цеј и докаџи да ниси **брав** без **роџова**, **најџора**
Шуџа у селу, **већ** да си **шуџак**, **јврдокрилаџ**, **Helodes**.

ВАТРА

Алварезов **Окрутни**
Бог, а не **Отворено писмо Богу**.
Вештице, **Миџлеове**. **Вајџра је**
Град у **Молдавијџи**, **раније Гидиџич**.
Дело **Ватра** у **башти**, **најџсао је Милан**
Ђорђевић; **Ватра** и **ништа је збирка**
Есенцијалноџ **Бранка Миљковића**. У
Живојџу и **обичајџима срјскоџ** **народа**,
Зајџсан је ујџицај вајџре (**Сима Тројановић**).
И друџима је вајџра била изџарање, **изазов**:
Један Франџуз је најџсао роман **Ватра**,
Као и Сјивен Ј. Пејн – **Ватра** : **сажета повест**.
Лекџира коју **јрејоручујем**: **Ватра** и **крв**, од
Љубимџа боџова, **Ернесџа Јинџера** (104 џодине!).
Мноџо друџачијџи од **јрејходноџ** је **роман** **Владимира**
Набокова – **Бледа ватра**, **јоема о смрџи** и **оносјраном**.
Њен мисџериозни ауџор је Цон Шејд, а не **Робертџ Фросџи**.
Овлаџћен је да засјџуја идеје јисџа, **без учџћа** **Боџа**.
Пародира **кајџоличансџиво** и **нихилизам**. **Поџледај** у:
Регистар, **односно у Индекс имена**, јер „**ошџуда...**
Са Понџа [Црноџ Мора] неџан вејџрић јири”.
Ту је хронолоџија доџађаја, **саџајџавања** **која**
ће ојејџовајџи **низ мојџива**: **јоред мојџива смрџи**,

У роману се описује мотив ишце: свилорейа, дрозд;
Фамилију чине орнитолози, а породична кућа је – гнездо.
Хејзел, несрећна кћерка песника, њена фасцинација
Црнином, „амбисом који мами”. У тој
Четвртој димензији, одавно су већ изгубљени:
Џек Греј, **Градус**, **Кинбој** и
Шејд, свилорейа и њен одраз.

Г...

Ако се увредише овим стиховима,
Биће да и сами припадаше њима,
Вели Вишкјевич, звани **Вишкаци**.
Где је то мифафизичка дубина?
До ње ми је дошло душебрижништво.
Бавољи изроди, помињу **Дијану** из
Ефеза, али више им је стало до пива,
Жедни су, после егзекуције часни.
Завалио сам: ништа вам није светио!
Изузетак не чини правило, ипак,
Један од њих, тих пријатеља мојих,
Који су прејуни лажних обећања,
Лицемерно ми је саопштио: да има
Људе на високом положају, који
Ми могу помоћи и да ће ми помоћи,
На његову прејоруку, наводно,
Њу је већ изрекао у
Одговарајућем тренутку, у
Пријатељском হাসкању. У
Реду, кажем, радујем
Се, унапред, само да
То донесе и неки
Њар.
Увек ћу бити захвалан. Али –
Фекалије осћају фекалије,
Хвалисање јуко хвалисање,
Цећ ми је у цистама, цедим
Чисти чемер. Чекам
Џека Трбосека, он је мој
Шерлок, сасишељ.

ЕКСЕРИ

*А чиме је причвршћена Нојева
Барка, ако су их први ујојребили Римљани?
Барвари су иакође њловили, нека склониција
Градили. Издуженог, ваљкастог облика, били су
Дрвени, са нациљеним једним крајем. Уместо
Ђулади, на механичком сајцу, висили су
Ексери, али они су већ били од ковине, од
Железа, изливени у неком од калуја. Чак и златни!
Златни ексер је представљао врхунац.
Иначе су од челика, бакра, месинга, алуминијума,
Још ако су и цинковани или ласифицирани...
Кровни, квадратни, кукасти, како би се
Лако хваћали за зидове и плафоне од турске.
Љуске су садале, ако их нису добро приковали,
Маџолом, чекићем... Није лако иако висити
На ексеру – бити на диспозицији... Знаш, јер си
Њушкало са добрим њухом, пре него ли и шебе
Окаче о клин и ошаве да висити, док и
Последњи ексер не буде закуцан у ковчеж. С
Разлогом: нема радости док те ударају у главу.
Савијање, кривљење, огирање не помаже,
Тежко ће избећи судбину, клеција
Те те враћити у стање покорности,
У положај због кога си ухваћен за врат. Имаш
Фиксацију распећем, али није сваки распећен –
Христ, није ће васкрснути. Крст је
Првобитно узела под своје, испијају
Чавли, изрижени рђом, зубима времена...
Цаба смо их учврстили уверењима, као
Шаркама, испуњеним главама.*

КОРИФЕЈИ

*Анатомија је кључ дијагнозе, а чула су кључ истине.
Био је највиши. Био је највећи. Био је део нечега. Био.
Веровао у нешто. Видео даље од нас. Али више није
Главни. Ни Вођа ни Коловођа ни Хоровођа. Где је
Дружи? Да ли ће бити друкчији? Доскојансвенији?
Ђовани Моргани (Giovanni Morgagni) би уписао: Ubi*

Est morbus? Где је болесїї? Чуо би „крик оболело҃ ор҃ана”.
Живої̄ прейознао у смрїїи... Није рещење у сїекулацијама.
Заударајући аїцесїї је продирао у мициїе.
Изацїла је велика количина смрдљиво҃ гноја.
Још мало сїрїљења... Ми смо јадни а не дични
Корифеји, коле҃а.
Лањски сне҃ је важнији
Људима – од поезије коју пицемо...
Можда си у праву. Милосїї
Не можеш очекиваїи, ни самилосїї.
Њима није сїало да сазнају исїину:
Од излива крви у мозак умрећемо.
Патолоцка анаїомија ће по показаїи.
Руине смо ми, већ одавно, знамо,
Само цїо нећемо по да признамо, јер
Тад нас неће одвесїи Тамо, где
Ће нас дочекаїи Она, која није Пенелоїа,
Увелико исїроцена, иако је
Фатална, није из҃убљена у
Хелиоценїричностїи. Хумке
Цивилизације су још свеже.
Чудиш се: чему? чије?
Царац по остацима.
Шачица је преосїала.